

905 14. Marts 1897: 1. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilsf. 906

og derfor tog man Sygekassensagen i sin Haand, fik oprettet Sygekasser, dels ved enkelte private Hjælp, dels ogsaa ved Hjælp af Kommunerne. Siden kom Tanken om Alderdomsforsørgelsen frem, og ligeledes der gik egentlig Kommunerne i Spidsen, til Dels ogsaa ved Understøttelse fra enkelte private Jolk, og derefter begyndte saa atter Lovgivningsmagten at tage Sagen i sin Haand, idet man i 1891 vedtog en Lov om Alderdomsforsørgelse og i 1892 en Sygekasselov. Det har altid været Tanken, at disse Love skulde gaa ud paa at give Hjælp til Selvhjælp, og det skete ogsaa ved Sygekasseloven, men der kom en ny Faktor til til at give Understøttelse, og det var Statskassen, som ikke hidtil havde givet Bidrag. Det var rigtigt, at dette skete. Der er nemlig en god Ting ved, at Statskassen faar med disse Forhold at gøre, derved undværes Byrderne bedre over hele Samfundet. Ved Sygekasseloven gik Staten ind paa at udrede indtil $\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig. Resten skulde udredes ved Selvhjælp, ved Siden af, at private vilde støtte denne Sag. Noget lignende skete ved Alderdomsforsørgelsesloven i 1891, men der maatte man rigtignok gøre et meget lille Krav til Selvhjælpen, thi man kan ikke vente stort af Jolk over 60 Aar. Man indskrænkede sig derfor til Forlangendet om, at de skulde have sørget for sig selv i de sidste 10 Aar mellem 50 og 60 Aar, og Statens Tilskud blev som bekendt der indtil 2 Millioner Kr. om Aaret.

Det foreliggende Lovforslag er et Trin videre paa samme Vej. Det gaar ud paa det samme, saa vidt muligt at holde fattige Jolk, Arbejdere, fri for ved Ulykkestilsfælde at komme ind under det offentlige Fattigvæsen, hvorved de vilde miste deres Selvstændighed og deres borgerlige Rettigheder, og det vilde for mit Vedkommende være nok til i og for sig at gøre mig velvillig stemt lige over for Forslaget, men jeg maa i dette Tilfælde gaa videre og sige som den ærede foregaaende Taler, at jeg ikke skønner rettere, end at det er et velbygget Forslag. I Lovforslaget fastholdes Tanken om, at Understøttelsen, Forsørgelsen efter Ulykkestilsfælde, skal være Hjælp til Selvhjælp, idet nemlig den Arbejder, der kommer til Stade og faar Krav paa Understøttelse, skal sørge for sig selv i

de første 13 Uger. Han kan gøre det paa en ganske lempelig Maade, dersom han i Tide er bleven Medlem af en Sygekasse, som jo saa faar Tilskud af Staten, men har han ikke gjort det, er han henvisst til at sørge for sig selv eller vente paa private Jolks Medlidenhed i de første 13 Uger. Staten tilskyder ogsaa noget her, ikke direkte, men til Arbejdsraadet, idet der paa de aarlige Finanslove skal bevilges en Sum til Arbejdsraadet. Det er i dette Tilfælde ikke nogen stor Byrde for Staten, men det har sin Betydning alligevel, og det har sin Betydning ogsaa i den Henseende, at der derved bliver mere almindelige og ensartede Regler for det hele. Resten af Udgifterne ved Loven vilde jo blive lagte paa Arbejdsgiverne.

Naar man nu har rejst den Anke mod Lovforslaget, at det omfatter for lidt, saa kan jeg for saa vidt slutte mig dertil, som jeg ogsaa ønskede noget mere, men jeg maa paa den anden Side bestemt udtale, at jeg er meget vel fornøjet med, om vi kunde naa saa vidt, at Lovforslaget kan blive til Lov og komme til at omfatte alle de Arbejdere, som her er Tale om. Det er som allerede nævnt, ca. 120,000 Personer, der komme ind under denne Lov, og det er ikke ganske lidt. Jeg skal ikke komme ind paa tidligere foreliggende Lovforslag om den samme Sag fra 1888 til nu, dem kunde jeg i mange Henseender slet ikke billige, heller ikke med Hensyn til selve Grundlaget og Grundtanken, navnlig ikke med Hensyn til Beregningen af de Understøttelser, der skulde gives. — Jeg anbefaler altsaa dette Lovforslag med den Motivering, at for det første vil det hjælpe mange Mennesker til at blive udenfor det offentlige Fattigvæsen, som de ellers vilde hjemfalde til ved Ulykkestilsfælde, og dernæst fordi jeg ikke skønner rettere, end at det er retfærdigt, hvad der vil ske derved. Principet: Hjælp til Selvhjælp er fastholdt, og jeg tror ikke, at man kan kræve større Selvhjælp af de fleste Arbejdere, end her kræves. Jeg tror desuden, at Industrien, disse farlige Virksomheder, som Lovforslaget kommer til at omfatte, vil være fuldstændig i Stand til at bære de Udgifter, der ere forbundne med Lovens Virksomhed.

Jeg skal gøre en Bemærkning overfor det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Stil-